

Informe

El Casal Barcelona Vella

Eduard Miret

Ara fa ja més de quinze anys que sota el nom d'Estudis i Recerques Contemporànies (ERC), s'establí al districte primer de Barcelona la seu del nostre partit. Després de la tardana i costeruda legalització (recordem que vam ser el darrer partit a ser legalitzat, i això després de suportar "mil i una" coaccions i pressions perquè deixéssim de ser republicans i nacionalistes), el Secretariat es traslladà al carrer d'Ausiàs Marc, quedant a l'antiga seu només la Federació de Barcelona Ciutat, el Casal de la Mercè (dte. 2n) i el Casal Barcelona Vella, això ens interessa remarcar-ho per la confusió constant de casals que hi ha hagut sempre. Seguidament, i per motius no massa clars, també es va traslladar la Federació, i poc després es dissolgué al Casal de la Mercè, quedant l'antiga seu del partit sota la responsabilitat única del Casal Barcelona Vella, a la qual van donar vida des d'un bon principi els antics districtes 1r, 4t i 5è, motiu pel qual molts companys del partit l'anomenaven 145.

No cal dir que el nostre Casal es troba situat al cor de la Barcelona originària, i és per això que d'una forma històrica i respectuosa l'anomenem "Casal Barcelona Vella" i no Ciutat Vella, ni res per l'estil, ja que es presta a una lectura despectiva.

És aquest un districte carregat d'història i voltat d'una aurèola romàntica. En parlar d'aquest districte, ¿qui no es representa mentalment La Rambla, la Plaça de Sant Jaume, la catedral, o, els que el coneixen millor, el Call, Ponent, Pom d'Or, i encara alguns el carrer Hospital, el Nou de la Rambla, Penedides, etc? Però tot això és més aviat superficial, bucòlic o folclòric. Aquest és en realitat un barri molt humil, i àdhuc marginal, on molt po-

ca gent, llevat d'alguna minoria que té feina fixa i dels botiguers (dit de forma no pejorativa), té assegurat el 'modus vivendi' i, per tant, molt poca gent gaudeix d'un estatus social diguem-ne acceptable.

Així, tenim que en un barri amb més de 200.000 habitants, xifra a la qual hem de sumar-hi els centenars de transeunts, els qui no tenen casa fixa, els no censats, els desvagats, els emigrants legals i els ilegals, els diu-mengers, etc., només en trobem una proporció minoritària que té alguna possibilitat econòmica, i ens trobem que els que disposen de mitjans abandonen el barri. Així, doncs, amb el desarrelament d'uns i la falta d'arrelament dels altres, el barri es degrada cada dia més.

D'altra banda, en ser un barri amb poca riquesa econòmica, no hi ha cap institució pública ni privada que hi vulgui esmerçar cap esforç eficaç, ni construir-hi de nou, ni invertir en la rehabilitació d'edificis, ni en organitzacions cívico-culturals. Tot això comporta uns nivells culturals, sanitaris, urbanístics i de serveis molt minsos o quasi inexistent, la qual cosa comporta un grau de marginació molt elevat. Recordem que el millor brou de la delinqüència és la ignorància i la marginació.

L'atur i la falta de realisme de les autoritats a l'hora d'aplicar els pressupostos d'inversions en el districte, la qual cosa fan seguint exclusivament criteris polític-propagandístics, fa que per mor d'allò del "no hi ha futur", els nostres joves no hi vegin altres sortides que la droga, la prostitució i la delinqüència. Un bon exemple de propaganda el tenim en l'intent de la 'Casa de la Font', la tasca integrado-

ra de la qual va néixer quasi sense pressupost i sembla que segueix igual o pitjor, perquè ja no se'n parla.

Joves que conjuntament amb les seves famílies, no saben en molts casos què soparan avui o què dinaran demà, com pagaran el lloguer per evitar el desnonament immediat, que per no tenir no tenen ni aigua corrent a casa, i, quan en tenen, no disposen de bany; vivendes, doncs, que no tenen ni les més mínimes condicions de vida; joves que quan van pels grans carrers del barri veuen aquells cotxes i aquells abrics de pells que ells mai no podran tenir, que veuen aquells restaurants curullts de gent que ells mai no podran emular, que, per acabar-ho d'arreglar, contempnen impotents com l'Ajuntament malbarata més de mil milions en un 'Balcó al Mar', del qual els propis veïns no poden gaudir prenent un refresc en un dels luxosos locals que s'hi han instal·lat perquè el preu d'una simple cervesa ja els pot rebentar el pressupost. Quan tot l'entorn del districte es converteix en atemptat moral constant i en un greuge continuat, què més es pot fer?. Buscar-se la vida (robar) o autodestruir-se (drogar-se) que indefectiblement portarà a delinquir perquè 'Ja No Hi Ha Futur'?

Al marge de la tan anomenada i important d'altra banda rehabilitació del barri, creiem que és molt urgent rehabilitar les vides de tanta i tanta gent, i que deixin els poderosos governats d'omplir-se la boca d'hipocresia parlant d'Àfrica, d'Àsia, del tercer món. El tercer món el tenim ací, al districte primer. I ací tot està per fer.